

“คุณเมกับคุณวัตรเนี่ย เขาดูรักกันมากเลยนะ น่าอิจฉาจัง” ผู้ช่วยช่างแต่งหน้าหนุ่มในชุดเสื้อเชิ้ตผ้าซาตินสีแสดและกางเกงสกินนี่แนบเนื้อ อวดรูปร่างสูงเพรียวบีบเสียงเล็กอย่างเอ็นดู ขณะมองคู่รักดารานางเอกเบอร์หนึ่งกับนักแสดงประกอบหน้าโหดที่กำลังมีข่าวงานวิวาห์เร็วๆ นี้ กำลังจับมือกันลงจากรถ ส่งสายตาวานเซียมพุดคุยกันหวานแหวว

สาวผู้ช่วยตากล้องที่ถูกชวนคุย เธอเหลือบไปมองทางรถดาราด้วยสายตาเฉื่อยชา ฟันลมหายใจหนักเหมือนไม่สนใจ ละมือจากการจัดตั้งอุปกรณ์ถ่ายทำชั่วคราว หันมองเพื่อนร่วมงานสายตาดำหนิ บ่นพึมพำ

“ช่างแต่งหน้าเขาไม่มีงานการทำหรือไง”

“ว้าย! นั่นปาก! ทำไมพุดจาไม่มีมารยาทอย่างนี้! ฉันก็แค่ชื่นชมคุณๆ เขาเอง อ้อ จริงสิ! ใ้ฉันก็ลืมไปว่าหล่อนมันคนตายด้านบ้างล้อง”

ชายหนุ่มที่ลอบได้ยินกัณฑ์ร้องแว่ดเสียงสูงชี้หน้าอีกคนทำที่สะดุ้ง
สะดุ้ง ผู้ช่วยตากล้องเหมือนเส้นความอดทนลั่นเปรี๊ยะ ลูกขึ้นประจันหน้า
คนตัวใหญ่ ถลกแขนเสื้อพร้อมมัดผู้

“ทำไมนายชอบมาอวแวกกับฉันนักอะ พิชชี่”

“กร๊ิด! ฉันบอกก็ครั้งว่าฉันชื้อกันต์ อย่าเอาชื้อจริงมามีชิม่วๆ ยายนารี!”

“นายก็เลิกเรียกชื้อฉันแบบนั้นสักที ฉันชื้อกานต์ไวย์!”

“เฮ้อๆ ทั้งกันต์ทั้งกานต์อย่ามัวเถียงกัน เดี่ยวพี่ตีมันดูเอาหรอก”

ทินภัทร รุ่นพี่ช่างภาพวัยสามสิบสองปรบมือห้ามศึกทำท่าพ่าย
เปิดไปทางหัวหน้าช่างภาพที่ยืนคุยโทรศัพท์อยู่ไกลๆ ซึ่งเขากำลังทำท่า
เหมือนหันมองมาทางนี้เหมือนได้ยินเสียงรุ่นน้องมีปากเสียงกัน

กันต์พิชญ์และนริศกันต์คู่กัดประจำบริษัทเหลือบเห็น พวกเขาอม
สงบปากสงบคำ หากมิวายถลึงตาใส่กันอย่างเชือดเฉือนเล็กน้อย ก่อน
แยกย้ายทำหน้าที่ของตัวเองในงานถ่ายโฆษณา น้ำดื่มของคู่รักดาราสุด
หวาน บริเวณริมถนนใกล้หมู่บ้านนอกเมืองที่อยู่ท่ามกลางธรรมชาติแสน
สงบ ทินภัทรมองรุ่นน้องสองคนส่ายหน้าซ้ำเบาๆ

คู่กัดทำงานบริษัทโฆษณาแห่งนี้เกือบหนึ่งปี พวกเขาเข้ามาสมัคร
งานในตำแหน่งผู้ช่วยในเวลาไล่เลี่ยกันหลังจบการศึกษาเพื่อเก็บ
ประสบการณ์ทำงานกับมืออาชีพ จึงค่อนข้างสนิทกันเป็นพิเศษในรูปแบบ
การปะทะฝีปาก แต่ทั้งสองไม่ได้รังเกียจกันจริงๆ เพียงแต่กันต์พิชญ์ชอบ
อวแวกอีกฝ่ายเพิ่มสีสันให้ชีวิตตัวเองเสียมากกว่า

พวกเขาทั้งสองต่างเป็นพนักงานประจำที่ขยันขันแข็งตั้งใจทำงาน
ทว่าพวกเขาไม่ได้แสดงความสามารถของตัวเองได้อย่างเต็มที่ด้วยระบบ
อาวุโสของรุ่นพี่ในบริษัท

การขึ้นหรือนำเสนอของพวกเขามักถูกปฏิเสธจากหัวหน้าแผนก
แม้แต่ในงานนี้ ถ้าไม่ได้รับโอกาสจากลินรดา หัวหน้าการตลาดคนใหม่ที่
เคยเป็นอดีตผู้จัดการของดาราสาว ความคิดของนรีกานต์ที่เสนอสถานที่
ถ่ายทำแห่งนี้ก็ไม่ได้รับการยอมรับ

“ถ่ายข้างนอกมันคุมแสงยาก ไปหาสตูดิโอที่เขาจัดไว้ก็ได้ หรือไม่ก็
สวนแถวๆ นี้ คุณเมศคุณวัตรเขาจะได้ไม่ลำบากเรื่องการเดินทาง”

ดลฤทธิหัวหน้าช่างภาพเสนอในที่หารือแบบนั้น แต่นรีกานต์ผู้ช่วย
ค่อนข้างไม่เห็นด้วย เพราะเธอคิดว่างานภาพมันคงออกมาไม่เป็นตามที่
ลูกค้าระบุไว้แน่ๆ ว่าต้องการความเป็นธรรมชาติถึงชนบท เธอเลยหันสบตา
ลินรดาที่อาจเห็นด้วยกับเธอ

“เดี๋ยวพี่ลองปรึกษากับลูกค้าแล้วก็ผู้จัดการของเมให้แล้วกันว่าเขา
จะเอาอย่างไร” ลินรดาเลือกปิดการประชุมไว้เพียงแค่นั้น และผลลัพธ์
สุดท้ายลูกค้าและดาราสาวตกลงเลือกทำตามคำแนะนำของนรีกานต์ นั่น
ทำให้หัวหน้าช่างภาพไม่พอใจกับการทำงานครั้งนี้ เขากันตัวเธอออกห่าง
จากการทำงาน ให้ทำหน้าที่เพียงแค่อัดตั้งอุปกรณ์ง่าย ๆ

นรีกานต์รู้ตัวว่าถูกเขม่นจากรุ่นพี่ แต่เธอไม่ปริปากบ่นอะไร
นอกจากสังเกตการทำงานของมืออาชีพเก็บความรู้เสียๆ หน่อย สิ่งเดียวที่ทำให้
เธอรู้สึกผ่อนคลายในงานได้บ้างวันนี้คือรอยยิ้มหวานสดใสของคู่รักดาราวที่

แสดงออกชัดเจนว่ารักกันมากมายอย่างที่เพื่อนชายทำทางออกสาวของ
เธอว่า

“ตรงขึ้นสองที่เขาवादมา เวลาถ่ายจริงมันน่าจะดูแปลกๆ นะ กานต์ว่าเราน่าจะปรับสักหน่อย” นีรีกานต์ชี้ช่องหนึ่งบนหน้ากระดาษสำเนาที่วางเรียงกันบนโต๊ะประชุมช่างภาพในวันต่อมา ทินกรและช่างภาพอีกคนมองตามพยักหน้าน้อยๆ เหมือนคล้อยตาม แต่คนเป็นหัวหน้าจิปาก หันมองคนพูดตาขวางไม่พอใจ

“ลูกค้าให้มาอย่างนี้ก็ทำตามนี้แหละ อย่าทำมารู้มาก ที่เรียกมาประชุมแค่ให้มาทำความเข้าใจตรงกันว่าเขาอย่างนี้ โอเค” ดลฤทธิ์จึงหญิงสาวเพียงคนเดียวในที่ประชุมเซมิงราวบังคับให้เธอยอมรับ นีรีกานต์จ้องตาเขากลับนิ่งครู่หนึ่ง ก่อนผงกศีรษะอย่างไม่อยากเถียงให้มากความ เช่นทุกครั้ง ปล่อยให้หัวหน้าทำหน้าที่อธิบายรายละเอียดการทำงานทุกอย่างต่อด้วยสีหน้าเนือยๆ ไร้ชีวิตชีวาต่างจากตอนเข้ามาทำงานช่วงแรก ขณะคนอื่น ๆ ขยับตัวอย่างอึดอัดกับบรรยากาศอึดอัดระหว่างทั้งสอง

ที่นี้เป็นบริษัทโฆษณาขนาดใหญ่ค่อนข้างมีชื่อเสียงในไทย ทำให้รณิกานต์สนใจอยากร่วมงานด้วยใจหวังว่าจะได้เทคนิคและประสบการณ์ดีๆ ในสายงาน ทว่าหัวหน้างานของเธอไม่เคยปฏิบัติต่อเธอเหมือนเพื่อนร่วมงานสักครั้ง เขาปล่อยให้เธอเรียนรู้ทุกอย่างเองตั้งแต่แรก และมักกีดกันเหยียดเธอที่เป็นเพศตรงข้ามบ่อยครั้งราวเธอเป็นคนไม่มีประสิทธิภาพ

เธอไม่ค่อยมีความสุขกับการทำงานอย่างที่คาดไว้นัก แต่กระนั้นเธอยังรู้สึกโชคดีที่รุ่นพี่ช่างภาพคนอื่นๆ ยังพอช่วยเหลือเธออยู่บ้าง โดยเฉพาะทินภัทรรุ่นน้องสมัยมหาวิทยาลัยของดลฤทธิ์ที่เหมือนรู้สึกผิดแทนรุ่นพี่ เขาคอยปรามคนใจร้ายไม่ให้ปะทะกับเธอเท่าที่ทำได้ และกั้นตพิษฐที่คอยตามตอแยเป็นเพื่อนคู่กัด สร้างรอยยิ้มให้เธอในบางวันที่เธอรู้สึกแย่ ราวกับเขาคอยจับตามองเธอ

แม่ในตอนนี

นรียกานต์เหลือบเห็นร่างสูงใหญ่ของเขาในเสื้อเชิ้ตลายทะเลสีฟ้าเดินมาดมน้ำตองตุ้ใกล้ห้องประชุมอันเคร่งเครียดด้วยท่าทางบิดน้วย ลูบเส้นผมแกมสืบลอนด์ทองกลางศีรษะที่ถูกมัดรวบเป็นหางม้าสั้น ด้านข้างไถสูงเป็นทรงอันเดอร์คัต อวดรอยสักลดลายประหลาดและต่างหูเรียงยาว ราวกับหลุดมาจากนิตยสารแฟชั่นโชว์

เธอหลุดหัวเราะพริตทั้งหัวคิ้วยังตึง เรียกความสนใจจากหัวหน้าหันมามอง เขาค้อนใส่เธอท่าทางไม่พอใจ เพราะเข้าใจว่าเธอขำขันทำทายนรียกานต์จึงจะสายตาจากเพื่อนชาย หยิบดินสอทำที่รอยจุดสิ่งทีรุ่นพี่จะพูดต่อ พยายามกลั้นเข้ากับภาพที่เห็นเมื่อครู่

พักเที่ยงในโรงอาหารของบริษัทกว้างขวาง มีร้านจำหน่ายอาหารมากมายหลากหลายประเภท นรีกานต์เลือกสั่งข้าวผัดหมูจากร้านอาหารตามสั่งเจ้าประจำในขนาดพิเศษ มีข้าวพูนจานกับไข่ดาวสองใบ เธอเดินถือจานใบโตนั่งรับประทานตรงโต๊ะว่างมุมหนึ่งที่รอบข้างมีผู้คนบางตา เพื่อให้ไม่เป็นที่สนใจของใคร ทว่าบุคลิกลักษณะภายนอกของเธอโดดเด่นดึงดูดคนอื่น ๆ อยู่ดี หากเป็นสายตาที่มองในเชิงประหลาดแปลกแยก

นรีกานต์เป็นหญิงสาววัยยี่สิบสี่รูปร่างสูงผอม ผอมบ๊อบชอยสันเปิดหูข้างหนึ่ง บริเวณติ่งหูสวมต่างหูแบบห่วงสองชิ้นติดกัน การแต่งกายของเธอมักเป็นเสื้อกล้ามสวมทับด้วยเสื้อเชิ้ตตัวโคร่งสีเข้มลายทาง กางเกงยีนสีซีดขาดถึงเข่า มองเผิน ๆ เธอดูราวกับหนุ่มวัยฉกรรจ์สุดเท่

ด้วยบุคลิกพุดน้อยเครื่องขรึม ตอนเข้าทำงานใหม่ๆ หญิงสาวในบริษัทให้ความสนใจเธอพอสมควรด้วยความเข้าใจผิดว่าเธอเป็นเพศตรงข้าม หากเมื่อได้ทราบความจริง สาวๆ เหล่านั้นพากันเหินห่างออกไป และไม่มีใครกล้าสนิทด้วย เพราะเธอวางตัวเฉยชาไม่พูดคุยกับใครนอกจากเรื่องงาน แม้แต่รุ่นพี่ในแผนกด้วยกันเองก็ตาม ไม่เคยมีใครกล้าออกปากชวนเธอไปไหน

มือเที่ยงของทุกวัน นรีกานต์นั่งรับประทานอาหารเพียงลำพังกับการดูคลิปบนโลกออนไลน์ในมือถือ

“เมื่อกี่ในห้องประชุมแกโดนพี่ตีมันข่มอีกแล้วใช่ไหม” เสียงทุ้มที่ปรับเป็นแหลมแปร่งหูดังขึ้นพร้อมคนแต่งกายชุดคาดขวางจางสลัดผักกับสแต็กปลาต่อหน้า

สาวเท่เหลือบมองแขกไม่รับเชิญคนหนึ่ง พ่นลมหายใจด้วยท่าที่
หน้ายๆ ไม่ยอมตอบคำถาม ก้มหน้าตักข้าวเข้าปาก เลื่อนสายตามอง
หน้าจอมือถืออวาวไม่มีสิ่งใดอยู่ตรงหน้า แน่ใจว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรก แต่มัน
เป็นกิจวัตรของกันตพิชญ์ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาด้วยกัน เขาเป็นคนเดียวใน
บริษัทที่พยายามเข้าใกล้เธอ ทำตัวอวาวหาเรื่องปะทะคารมกับเธอราว
เป็นเพื่อนสนิท

“นี่! ฉันกำลังคุยกับหล่อนอยู่นะ อย่าทำเหมือนฉันเป็นธาตุอากาศ
สนใจฉันหน่อย!” “ไม่ว่าเปล่า ชายเสียงแหลมตบโต๊ะสองสามครั้งเสียงดัง
เรียกร้องความสนใจ แต่อีกฝ่ายยังคงทำหูทวนลม

กันตพิชญ์แยกเขี้ยวกัดฟันกรอดไม่พอใจกับท่าที่เมินเฉยของเธอ ยืน
มือตึงจามข้าวของเธอมาไว้ตรงหน้าเป็นการบังคับให้อีกฝ่ายหันมอง แล้ว
มันก็ได้ผล คนถูกกวนยอมสบตาเขา พ่นลมแรงรำคาญใจ

“เอาจานข้าวฉันกลับมา”

“ไม่ให้ จนกว่าแกจะตอบคำถามฉัน”

“เรื่อง?”

“ก็เรื่องที่ฉันถามไง ตอนประชุมเมื่อกี้ละ ฉันเห็นนะว่าพี่ดิฉันทำท่า
เหมือนตวาดแก”

“แล้วยังไง”

“มันจริงไหมะ”

นริศกานต์นั่งเงียบครู่หนึ่งทำท่าอึดอัดเหมือนไม่อยากตอบคำถาม
หากเมื่อเห็นอีกฝ่ายจ้องเขม็งเป็นการเค้น เธอถอนหายใจยอมแพ้

พยักหน้าส่งๆ อาศัยจังหวะที่เขาเผลอ ดึงจานข้าวกลับมาจับประทานต่อเหมือนไม่อยากรสนิเจอร์ของเพื่อนชายอีกต่อไป

กัณฑ์พิชญ์หิรัตามองท่าทางเฉยชาราวไม่ทักขี้อุ่นกับเหตุการณ์ที่ถูกกล่าวถึงของหญิงสาว เขายังมีอาการเดือดตาลหน้าแดงเป็นพื้นเป็นไฟ ส่งเสียงพืดพืดขึ้นจมูก

“แกนี่มัน... ทำไมถึงอดทนอยู่ได้ล่ะ ทำไมไม่เถียงกลับไปบ้าง ปล่อยให้มันข่มแบบนี้มันยิ่งได้ใจใหญ่ล่ะสิ เป็นฉันนะ ฉันจะใช้ท่าจะระแฆระแวงจับทุ้มให้มันสลบไปเลย รูนี่ก็รูนี่พีเถอะ” พุดพลางชายหนุ่มกัดฟันกำหมัดต่อยลมต่อยฟ้าเหมือนเจ็บแค้นแทนคนเผชิญเหตุการณ์ หญิงสาวที่เผลอเหลือบเห็นแวบหนึ่งแทบหลุดคำ หากเธอพยายามกลั้น แสร้งดีหน้าขมิ้มรับประทานข้าวเหมือนไม่สนใจ

“นี่แกจะทำตัวเป็นทองไม่รู้ร้อนไปถึงไหนกันล่ะ! ล่ะ!” กัณฑ์พิชญ์ย่ำท้ายเสียงสองครั้งพร้อมกับเคาะมือลงตรงหน้าจานข้าวเพื่อนสาวเรียกร้องความสนใจ นรีกานต์วางช้อน สบตาเขาคูหนึ่ง ตัดสินใจบอกตามสิ่งที่คิดหมายจะให้เขาหยุดการระราน

“ไม่นานหรอก”

การตอบคำถามที่มีเนื้อหาสาระจริงจึงเป็นครั้งแรก ทำให้คนฟังงะเบิกตากว้าง จ้องมองคนตรงหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ

“อะไร? แกหมายความว่าไง พุดเหมือนจะลาออก”

“อืม กำลังหาที่ใหม่ ที่ไม่มีคนประสาท” นรีกานต์พุดเสียงเรียบ หากคนฟังสะดุ้งโหยงร้องโวยวายร้อนตัวหาว่าตนโดนหลอกคำ ทว่าเมื่อนึก

ทวนใจความให้แน่ชัด เขาทำท่าตื่นเต้น ยื่นหน้าเข้าไปใกล้กระซิบถามใคร

“แล้วแกสมัครที่ไหนไปบ้าง”

“ก็หลายที่” นริگانต์บอกปิด แต่อีกฝ่ายยังมองเธอตาไม่กะพริบเป็นการกดดัน เธอถอนหายใจ จำต้องคายความจริงต่ออย่างเลี่ยงไม่ได้ “พຼ່ງนี้ มีสัมภาษณ์ที่หนึ่ง”

“พຼ່ງนี้? ที่ไหน?” กันตพิชญ์ยังซักต่อไม่เลิก แวตาทหญิงสาวปรากฏความลังเลครู่หนึ่ง สักพักเธอถอนใจ บอกชื่อบริษัทเพราะคิดว่าเขาคงไม่รู้จักและไม่มีทางบอกใคร ด้วยนิสัยที่ชอบวางตัวเป็นเอกเทศเช่นเดียวกันกับเธอ

“ชื่อไม่คุ้นเลยแฮะ” ชายหนุ่มขมวดเรียวคิ้วบางทวนชื่อบริษัท หยิบมือถือมาพิมพ์ค้นหา สักพักเขาพบว่าเป็นบริษัทรับจ้างทำงานของต่างประเทศ ไม่มีผลงานใดบนหน้าเว็บที่แสดงเป็นขึ้นเป็นอันัก เขาจึงไม่แน่ใจว่าที่นั่นเพื่อนสาวจะได้ทำหน้าที่ตามตัวเองต้องการ

“มันเป็น... บริษัทเล็กหรือเปล่า” กันตพิชญ์สอบถามด้วยความกังวล เกรงเธอจะถูกกดขี่เอาเปรียบหลอกให้ทำงานเหมือนในข่าว แต่ดูอีกฝ่ายเหมือนไม่ได้ใส่ใจจุดนั้นนัก

“เลิกใหญ่ฉันไม่สนใจ ได้ทำถือเป็นประสบการณ์ ขอแค่เพื่อนร่วมงานไม่ประสาท” หญิงสาวตอบนิ่งๆ ชายหนุ่มสะดุ้งอีกครั้งรู้สึกเจ็บจี้ตรงหัวใจเหมือนถูกอีกคนว่า เลยหาเรื่องเบี่ยงประเด็น

“แล้วเขาให้เงินเดือนเท่าไร ถามได้มะ ตอบไม่ได้ไม่เป็นไร”

นรีกานต์ผิงะกับคำถามเล็กน้อย ชั่งใจครู่หนึ่ง แล้วตอบความจริงตามตรงเพราะเห็นว่าไม่ใช่เรื่องจำเป็นต้องปกปิด

“สตาร์ตสองหมื่นห้า ผ่านโปรสามหมื่น ที่เหลือปรับเปลี่ยนตามผลงานมีโอที มีค่ารถ”

“โห” คนฟังทำตาโต ร้องเสียงหลงกับสวัสดิการเบื้องต้นที่ให้มากกว่าที่นี้เกือบสองเท่า “เขาให้เยอะมากเลยนะถ้าเทียบกับประสบการณ์ปีเดียว ที่นี้บ.ใหญ่ยังไม่ใจขนาดนั้นเลย”

“อืม” นรีกานต์ขานรับในลำคอสั้นๆ หยิบกระบอกน้ำส่วนตัวยกขึ้นดื่มดับบทสนทนา เพราะเธอยังไม่มีสิ่งใดยืนยันแน่ชัดว่าเธอสามารถคว้าตำแหน่งช่างภาพตัวจริงในบริษัทใหม่ได้หรือไม่ เธอเพียงแต่ตั้งใจพิสูจน์ฝีมือตัวเองอย่างเต็มที่ถ้าได้รับโอกาส เพื่อปลีกตัวไปจากระบบอาวุโสของที่นี่

“แล้วบ.นั้นเขาปรับข้างแตงหน้าด้วยปะ”

หญิงสาวที่กำลังดื่ม น้ำ ตกใจกับคำถามที่อีกฝ่ายโผล่ขึ้นมาผิด้ จังหวะ เธอแทบพ่นน้ำลึกลงกับข้าวที่อยู่ในลำคอ ส่งเสียงไอคอกแค้ก วางกระบอกน้ำลง

“นายจะถามทำไม”

“ฉันอยากไปด้วย!” เพื่อนหนุ่มทำเสียงระริกระริ้วดวงตาจ้องมองเธอเป็นประกายตื่นเต้น อีกฝ่ายถึงกับหน้าเหวอไปไม่เป็น ไม่เข้าใจการกระทำของเขาแม้แต่น้อยว่าทำไมถึงอยากใกล้ชิดเธอนับตั้งแต่วันแรกที่เจอกัน

ตอนนั้นเขาร้องทักเธอว่า ‘นารี’ เหมือนคนรู้จักและพูดถึงชื่อโรงเรียน
สมัยมัธยมต้นของเธอ แต่กระทั่งตอนนี้เธอพยายามขุดค้นความทรงจำ
อย่างไรเกี่ยวกับเขา เธอนึกไม่ออก เพราะอย่างไร ถ้าพวกเขาเคยเห็นหน้า
กันมาก่อนสักครั้ง เธอคงไม่มีทางลืมคนโดดเด่นอย่างกันตพิชญ์แน่

“ไม่รู้ว่ะ” สุดท้ายนรีกานต์ปฏิเสธตัดบท ลูกยืนหยิบจานไปเก็บตรง
จุดพัก ทั้งให้เพื่อนหนุ่มเคี้ยวคว้างอ้าปากมองตามตาปริบ ทว่าสักพักเขา
หลุดซ้ำ ท่าทางมีความสุขท่ามกลางสายตาประหลาดของเพื่อนร่วมงาน
ในโรงอาหาร

“ซี ยายบ้า ไม่บอกฉันไปหาเองก็ได้”

สองสัปดาห์ต่อมาในช่วงบ่ายของห้องฝ่ายบุคคลเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำจนรู้สึกหนาววาบตันที่ที่เข้ามา หนุ่มสาวรูปร่างสูงโปร่งโดดเด่นสองคนส่งยิ้มใบลาออกพร้อมกัน พนักงานรุ่นพี่มองทั้งสองสลับไปมางๆ ขณะนรีกานต์หันขวับมองคนข้างกายด้วยท่าทางตื่นตระหนกไม่คาดฝันกับเหตุการณ์ตรงหน้ามาก่อน

เธอเพิ่งจะหยิบใบลาออกไปเขียนเมื่อเข้าหลังได้รับแจ้งว่าผ่านสัมภาษณ์งานที่บริษัทใหม่ แต่ไม่คิดว่าใครอีกคนจะทำแบบเดียวกับเธอเช่นกัน เห็นริมฝีปากเรียวบางของเพื่อนหนุ่มกระตุกเป็นรอยยิ้มมีเลศนัยตอนปรายตามองกลับมา สัญชาติญาณของหญิงสาวรับรู้ถึงอะไรบางอย่าง

“นี่นายอย่าบอกนะว่า...”

“อ้อหืม ฉันจะตามไปเป็นเพื่อนชี้แกที่บ.ใหม่”

“อะไรวะ”

ไม่ใช่เสียงของนรีกานต์ที่ร้องเสียงหลงประหลาดใจ หากแต่เป็นพนักงานรุ่นพี่ที่นั่งตรงหน้าพวกเขา เธอขยี้เอกสารจากมือทั้งสองคนมา พิศดูรายละเอียดตรงช่องเหตุผลที่เขียนว่าได้ทำงานใหม่

“นี่พวกเธอย้ายไปทำงานที่เดียวกันหรอ”

“ครับ” กันตพิชญ์ยิ้มรับหน้าแบ่น ขณะที่เพื่อนสาวยังดูมึนตึ๊งกับการถูกเซอร์ไพรส์แบบไม่ทันตั้งตัว เธอไม่คิดมาก่อนว่าเธอจะตามเธอไปจริงๆ อย่างที่ลั่นวาจาไว้ในมือเพียงวันนั้น เธอมนั้ความมองเขาไม่เข้าใจ

“คือพวกเธอเป็นแฟนกันเลยย้ายตามกันไป พี่เข้าใจถูกไหม พี่จะได้โน้ตแจ้งไว้ เพื่อนายเขาถาม” รุ่นพี่ฝ่ายบุคคลซัก คนถูกเข้าใจผิดสะดุ้ง เอือกตาโตราวเห็นผี สายหน้าเป็นพัลวันปฏิเสธเป็นเสียงเดียวกันหนักแน่น

“ไม่ใช่ครับ/ไม่ใช่ค่ะ”

“อ้าว” หญิงวัยกลางคนร้องจนที่ตัวเองคาดผิดไป มองหนุ่มสาวด้วยสายตาเต็มไปด้วยคำถาม “เป็นเพื่อนสนิทกันเฉยๆ หรอ”

“เอ่อ” คนถูกถามสบตากันอึ้งอย่างไม่รู้จะตอบสถานะของตัวเองอย่างไร เพราะแม้แต่จะเรียกว่าเพื่อนทั้งสองก็นับว่าห่างไกลนัก เรียกว่าคู่ดับผีปากอาจจะเหมาะสมกว่าแต่มันคงดูซับซ้อนเกินไปจะอธิบาย สุดท้ายกันตพิชญ์ยอมรับกับรุ่นพี่ไปอย่างนั้น ส่วนนรีกานต์พยักหน้าตามน้ำอย่างเลื่องไม่ได้

“เราเป็นเพื่อนกันครับ”

ได้รับคำตอบจากฝ่ายชายดังนั้นคนเป็นรุ่นพี่ผิงก็ระมัดระวังใจอะไรซักถามเกี่ยวกับที่ทำงานใหม่ของท่านทั้งคู่เล็กน้อยเป็นข้อมูล เรื่องตำแหน่งงานและสถานที่ตั้ง ก่อนอนุญาตให้พวกเขากลับไปทำงาน

“พี่เดินให้เอกสารนำไม่เกินสองอาทิตย์นี้ นายเซ็นเมื่อไร เดียวพี่โทรไปบอกที่แผนก”

“คะ/ครับ” หนู่มสาวค้อมศีรษะให้รุ่นพี่อย่างสุภาพแทนคำขอบคุณ หมุนตัวเดินออกจากห้อง

หญิงสาวเป็นฝ่ายก้าวฉับตรงไปยังโถงลิฟต์กลับห้องทำงานด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ขณะคนตัวสูงเร่งฝีเท้าตามยืมน้อยยืมใหญ่ลอบมองเธอ

“นี่แกจะไม่พูดอะไรกับฉันหน่อยเหรอ อย่างเช่นว่าดีใจที่มีเพื่อนสุดหล่อเพี้ยวตามไปด้วย”

“ไม่”

“ใจร้าย”

“ก็ฉันไม่รู้สิทั้งนี้”

“แกเกลียดฉัน?”

“เปล่า”

“แล้วทำไมหนานิ่ง อย่างน้อยไม่เกลียดกัน ก็ช่วยคุยอะไรฉันหน่อย ยังไงเดือนหน้าเราก็ได้ทำงานแผนกเดียวกัน สนิทๆ กันไว้ก่อนดีกว่า นะ” ทำโยคะเพื่อนหนู่มทำเสียงอ่อน ยื่นใบหน้าที่มีรอยยิ้มกว้างประดับเข้ามาใกล้ นรีกานต์ตีหน้ายุ่งก้ำกัวย่างห่าง จ้องหน้าเขาอย่างไม่เข้าใจ

“ทำไมนายต้องมาคอยตามฉันด้วย ทั้งที่นี้ ไหนจะที่ไหน”

“ฉันอยากให้แกมีเพื่อนไง อยู่คนเดียวมันเหงานะ”

“เอาเหตุผลจริงๆ สิ”

“ฉันกลัวเหงา”

“ฉันไม่เหงา”

“ฉันต่างหาก” น้ำเสียงที่เคยถูกบีบให้แหลมอยู่เป็นประจำของฝ่ายชายทุ้มต่ำลงเล็กน้อยพูดเรื่องจริงจัง แวดตาซีเล่นหรือลง ปราบกฎความน้อยใจเล็กๆ “อยู่ที่นี้ฉันมีแค่แกที่ไม่เคยทำเหมือนฉันเป็นตัวประหลาด”

ได้ยินคำสารภาพคล้ายตัดพ้อ นรีกานต์รู้สึกหัวใจตรงอกข้างซ้ายขึ้นมารูปหนึ่งราวถูกสายลมแห่งความอ้างว้างโอบกอด มันเป็นสิ่งที่ไม่เคยเจออยู่ในกันบึงจิตใจเธอมาตลอดแต่เธอเลือกจะมองข้ามไป เพราะคิดว่าไม่จำเป็น เธอเชื่อว่าคนเราไม่ต้องผูกพันกับใครมากมายเพื่อเลี้ยงความเจ็บปวด แค่ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดี ชีวิตก็สามารถก้าวไปได้ แต่ในตอนนี้นั้นคนตรงหน้ากำลังพิสูจน์ว่าไม่ใช่

ไม่ว่าการกระทำของเขาจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม แต่การไถ่ถามหรือการสร้างรอยยิ้มให้เธอในวันแย่ๆ เคยช่วยให้เธอไม่จมดิ่งกับความรู้สึกดำมืดหลายครั้ง จนถึงตอนนี้เธอเพิ่งเข้าใจนิยามของคำว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคมอย่างน้อยแคว้นมีใครข้างกายคนหนึ่งก็ยังมี

คนที่เรียกว่า ‘เพื่อน’

นรีกานต์มองชายหนุ่มนิ่งๆ ด้วยสายตาแปลกไปเล็กน้อย ทำให้คนถูกจذبจ้องไปหุ้แดงเรื่อด้วยความรู้สึกประหลาด ยกมือลูบเรือนผมกลางศีรษะแก้

“เอ่อ ฉันรู้ว่าฉันหล่อ แต่แกจ้องขนาดนี้ฉันก็เขินนะ”

เสียงจิบปากจิบคอของเพื่อนร่วมงานที่กลับมาเป็นปกติ ดึงนรีกานต์ออกจากห้วงความคิด แสร้งทำเป็นกลอกตาหน้าย ก้าวขึ้นลิฟต์ที่เปิดประตูตรงหน้า มุมปากลอยยิ้มกับเสียงวิ๊ตวิ๊วของอีกคนที่ทำท่าเร่งก้าวตามมารวากับกลัวถูกเธอทิ้ง

ห้องโดยสารปิดลง กดหมายเลขชั้นที่ทำงาน กันตพิชญ์เอียงคอมองเพื่อนสาวที่สีหน้าดีขึ้นด้วยรอยยิ้ม

“แกยอมรับฉันเป็นเพื่อนแล้วสินะ”

“ไม่” นรีกานต์ตอบทันควันด้วยน้ำเสียงไม่จริงจังนัก คนฟังพอเดาออกว่าอีกฝ่ายแสร้งวางมาดกีดกันไปอย่างนั้นเช่นทุกที เขาหัวเราะถูกใจ

“ไม่ของผู้หญิงแปลว่าใช่ ฉันยืนยันไปฉลองกัน”

“อย่าไปเหมารวมฉันกับนิยามผู้หญิง แต่หะ? นายจะฉลองอะไร” นรีกานต์เลิกคิ้วหันขวับกับคำขอที่โพล่งกะทันหันของอีกฝ่าย ชายหนุ่มหัวเราะคิกขึงกับปฏิกิริยานั้น

“ก็ฉลองที่ได้งานใหม่ที่เดียวกันไงคะ นารี”

“ไม่ละ ขอบาย ไปเรียกชื่อฉันให้ถูกซะ”

“คะ นรีกานต์ งานนี้ฉันเป็นเจ้าของนะ”

ชื่อจริงของเธอที่อีกฝ่ายเรียกถูกเป็นครั้งแรกกับขานรับ ‘คะ’ ‘คะ’ สร้างความรู้สึกประหลาดแก่เธอเล็กน้อย ตรงพวงแก้มรู้สึกวูบวาบขึ้นชั่วขณะราวเพ็งจิบแอลกอฮอล์ลงคอ หญิงสาวไม่เข้าใจอาการนี้นัก

เนื่องจากไม่ได้พูดคุยกับใครบ่อยๆ เลยได้แต่บ่ายหน้าไปอีกทางหลบพิรุณกันตพิชญ์ยืนคิ้วสงสัย หากก็ชวนคุยเรื่องเดิมต่อ

“ว่าไง หล่อนสนใจไหม ฉันอุตส่าห์เรียกชื่อจริงแถมเต็มยศแล้วนะ แถมยังเสนอตัวเป็นเจ้ามืออีก โอกาสแบบนี้หาไม่ได้ที่ไหนนะจ๊ะ ถ้าอยากไปก็รีบตกลงก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนใจ”

“ที่ไหน”

“แหม พบอกจะเปลี่ยนใจรีบกลับลำเลยนะ ที่ไหนฉันไม่บอกหรือตอบฉันว่าตกลงหรือไม่ก็พอ”

นรีกานต์นั่งคิด ใจจริงเธอไม่ได้เป็นประเภทเห็นแก่ของฟรีทำนองนั้น แต่สิ่งที่ทำให้เธอเปลี่ยนใจอยากไป คงเพราะความคิดอยากผูกมิตรกับเพื่อนคนนี้โผล่ขึ้นมาในใจครูหนึ่ง

การญาติดีกับเพื่อนหน้าเก่าที่กำลังจะย้ายไปทำงานใหม่ด้วยกัน คงไม่เลวเท่าไร

“อืม ตกลง”

“เฮส!” คนทำท่ากำหมัดดีใจ ยิ้มร่าราวที่มฟุตบอลที่เชียร์ยิงประตูเข้า “จ๊นเลิกงาน เจอกันหน้าบ.นะ ฉันจะแต่งหน้าไปหล่อๆ”

คำทิ้งท้ายของเพื่อนหนุ่มที่บอกพร้อมการหมุนควงตัวออกจากลิฟต์ไปราวกับการเต้นลีลาศ ทำให้นรีกานต์ยกมือเกาศีรษะมองตามด้วยสายตาพิศวง

แค่ไปกินมื้อเย็นหลังเลิกงาน ทำไมจะต้องแต่งหน้าไปหล่อๆ ด้วยไม่เข้าใจ!

เสียงดนตรีบรรเลงเปิดคลอเบาๆ ในร้านอาหารสไตล์เมดิเตอร์เรเนียนที่ชวนให้นึกถึงบรรยากาศริมทะเล ทำให้นริگانต์เกร็งตัวน้อยๆ ในจังหวะที่ผลึกประตูร้านเข้ามาพร้อมเพื่อนหนุ่มที่แต่งกายจัดจ้านราวกับเป็นสัญลักษณ์ของร้านเสียเอง

เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าสดลวดลายคลื่นเข้ากับโทนสีฟ้าขาวของผนังปูนของร้าน กางเกงผ้าฝ้ายสีครีมเข้ากับเก้าอี้กรอบหน้าต่างและโคมไฟไม้ราวกับเตรียมไว้ล่วงหน้า เครื่องหน้าทุกอย่างแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางเนียนละเอียดทุกจุด เส้นผมหวีเซตเข้าทรงไม่ตกหล่นราวไอดอล ผู้คนภายในร้านมองเขาอย่างสนใจ บ้างหลุดปากกับภาพลักษณ์ที่เหมือนนักท่องเที่ยวยุโรปเดินชายหาด ส่วนหญิงสาวที่ยืนข้างแต่งตัวเป็นทอมบอยสายสตรีต

หนึ่งชายหล่อประณีต หนึ่งหญิงเท่บาดใจ ช่างเป็นภาพที่ดูสลับซับซ้อน แต่พวกเขาชินชากับสายตาเช่นนั้นเสียแล้ว

วันนี้เป็นวันศุกร์สิ้นเดือน ลูกค้าภายในร้านค่อนข้างคึกคัก ส่วนใหญ่เป็นหนุ่มสาววัยทำงานที่รักสุขภาพไปจนถึงวัยผู้ใหญ่กลางคนที่ดูภูมิฐาน

กัณฑ์พิชญ์ชะเง้อมองหาที่นั่งว่างตรงริมหน้าต่างที่เขาเคยนั่งเป็นประจำตอนมา หากบริเวณนั้นมีคนอื่นนั่งอยู่ ชายหนุ่มทำปากยู่ ส่งสายตาค้อนคนข้างๆ

“แกเลยเนี่ย ออกมาช้า ที่ประจำฉันถูกขโมยไปซะแล้วเห็นไหม”

นริศกานต์เลื่อนสายตามองตาม พันลมหายใจเบาๆ พุดขอโทษง่าย ๆ รวบรวมอยากอธิบายสาเหตุจริงให้มากความ ทว่าคนฟังจับสังเกตได้ สีหน้าเปลี่ยนจากกระเจ้ากระงอดเป็นเหวี่ยงฉุนบุคคลที่สาม

“นี่พี่ดิฉันใช้งานแกหนักอีกแล้วไหมะ”

คนถูกถามไม่ตอบ แสร้งเบนสายตาไปสนใจพนักงานสาวที่เดินเข้ามาต้อนรับ พุดนำเสนอพวกเขาไปยังโต๊ะมุมหนึ่งที่ยังว่างดูเป็นส่วนตัว กัณฑ์พิชญ์จึงละการเค้นเพื่อนชั่วคราว เดินตามคนนำทางไป เลื่อนเก้าอี้ให้เธอนั่งอย่างสุภาพบุรุษในละคร

นริศกานต์รู้สึกประหลาดไม่น้อยกับการกระทำไม่คุ้นเคยของเธอ เธอตัวเกร็ง ค่อยๆ ทรุดตัวลงบนเก้าอี้ไม่สื้ออน ส่วนเขานั่งลงบนเก้าอี้สีเดียวกับเสื้อ

“สั่งได้ไม่อันจะ ปากันต์เลี้ยง” เจ้ามือพุดพลงหยิบรายการอาหารส่งให้เธอเปิดเลือก ก่อนตัวเองหันหน้าสั่งเมนูประจำอย่างคุ้นเคยกับ

พนักงาน เป็นสลดทะเลวมที่เป็นเมนูขึ้นชื่อของร้านกับเครื่องดื่มน้ำผัก เพื่อสุขภาพ นริگانต์ได้ยื่นแล้วเบ้หน้าราวได้กลิ่นเขียวหลุดลอยมาในอากาศ สายตาไล่ดูเมนูต่างๆ ในมือ

“อาหารทะเลที่นี้สดมากขอบอก ถ้าแกชอบรับรองไม่ผิดหวัง” คนรักสุขภาพแนะนำด้วยท่าที่คึกคัก หากอีกคนพลิกแล้วพลิกเล่า สีหน้าตรงข้าม

“ทำไมเมนูมีแต่ผัก”

“เฮ้า นี่แกมากับใคร หนุ่มหล่อรักสุขภาพนมเบอร์วันนะ จะให้ฉันพาแกไปจกเนื้อตามข้างทางได้ไง เสียชื่อหมด ต้องร้านอาหารสุขภาพสิคู่ควร”

ได้ยื่นอีกฝ่ายเฉลยความจริงดังนั้น นริگانต์เพิ่งรู้ว่าตัวเองถูกลอกให้มากินผักที่เธอไม่โปรดปราน แถมราคายังแพงกว่าอาหารเท่าไปหลายเท่าตัว เธอปิดเมนูลง ส่งคืนให้เขาเริ่มไวยวายเหมือนเด็กไม่พอใจ

“ฉันอยากกินเนื้อ กินข้าวอิม!”

“ผักก็อิม ถ้าอยากกินเนื้อก็สั่งสลัดกุ้ง หรือสลัดรวมเหมือนฉันก็ได้”

“ไม่”

“แกนะหัดกินผักซะบ้างเถอะ วันๆ กินแต่เนื้อกับแป้ง สำไส้จะพังเอาก่อนแก”

“ไม่ต้องมาสอนฉันเลย เป็นญาติแม่ฉันหรือไง”

“ฮะ หล่อนนี่! คนเขาเป็นห่วง ทำไมต้องพูดจาหยาบคายใส่กันด้วย”

“ไม่รู้แหละไม่กิน ฉันกลับแล้ว ขอขอบคุณที่ชวนมา” นริگانต์ทำท่าลุกจากเก้าอี้ หากคนตัวใหญ่ไหวตัวทัน เอื้อมมือตึงแขนเธอไว้ด้วยแรงมหาศาลจนเห็นเส้นเลือดปูดโปน หญิงสาวมองเขาตาโตตกใจ

“ฉันไม่ให้แก่ไปไหนทั้งนั้น นอกจากห้องน้ำ ถ้าแก่กลับฉันจะปรับเป็นค่าอาหารวันนี้สองเท่า” น้ำเสียงทุ้มต่ำกับแววตาเอาจริงของเพื่อนหนุ่ม ทำให้ นริگانต์ย่นหน้า ถอนหายใจหนัก ยอมทรวัดตัวลงนั่งที่เดิมอย่างไร้ทางเลือก เธอไม่ได้กลัวเขา แต่แค่ไม่อยากต่อล้อต่อเถียงกับคนหัวแข็ง ให้เป็นที่สนใจของคนในร้านไปมากกว่านี้

“ดีมาก” กันตพิชญ์ผละมือจากเธอออกกลับมาอ้อมแขนรว เหตุการณ์เมื่อครู่ไม่เคยเกิดขึ้น หันหน้าหาพนักงานสั่งเมนูเดียวกันกับเขา พร้อมน้ำส้มให้เพื่อนสาวเป็นการมัดมือชก

พนักงานสาวที่หน้าเหวอกับการปะทะคารมของลูกค้า พอถูกเรียกเธอก็ะพริบตาได้สติ เอ่ยทวนรายการสั่งของพวกเขาก็อีกครั้ง ก่อนจะเดินจากไปเมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง

คล้ายหลังพนักงาน นริگانต์ขมวดคิ้วยมองคนตรงหน้าด้วยสายตาเต็มไปด้วยคำถาม

“ทำไมถึงอยากให้ฉันกินอาหารสุขภาพพวกนี้นัก น้อยก็น้อยแพงก็แพง ไปกินก๋วยเตี๋ยวข้างนอกยังดีกว่า”

“แฮม เป็นห่วงฉันจะกระเป๋าดึกหรือไงแม่คุณ เลี้ยงเพื่อนฉันก็อยากเลี้ยงให้มันดีๆ หน่อย แค่นี้เดียวหนชนหน้าแข็งฉันไม่รวงหรอหนา”

“ก็แล้วทำไมต้องเป็นผักด้วย ฉันไม่ได้ชอบสักหน่อย”

“เพื่อสุขภาพไง เป็นสาวเป็นแม่ ต้องเก็บเกี่ยววิตามินไว้เยอะๆ จะได้สวยเปล่งปลั่งจากข้างใน” ว่าพลางชายหนุ่มยกมือไม้ประกอบแสดงความเปล่งประกายราวอยู่หน้ากล้องถ่ายโฆษณา นรีกานต์ที่หัวคิ้วขมวดยุ่งเกือบหลุดซ้ำ หากเธอรีบป้อนหน้าขมิ้มก่อนอีกฝ่ายหันมาสังเกต

“ฉันไม่อยากสวย ฉันพอใจที่ฉันเป็น ที่หลังนายไม่ต้องพาฉันมาที่นี่ แล้ววันนี้ก็ไม่ต้องเลี้ยงฉันด้วย หารกัน ไทยเชอร์”

กัณฑ์พิชญะพริบตาปริบที่ถูกเพื่อนสาวคนพูดน้อยได้กลับเสียยาว ยืด โดยเฉพาะท้ายประโยคเขารู้สึกแสบๆ ไม่คุ้นหู ปกติเขาเคยได้ยินแต่ศัพท์อเมริกันเชอร์

“ไทยเชอร์? นั่นแกล่เล่นมุกเหรือ” เพื่อนหนุ่มเลิกคิ้วทวน มุมปากยกยิ้มนิดๆ คล้ายจะหลุดหัวเราะ คนถูกทักไปไม่เป็น ตอบไม่ได้ว่าตัวเองเล่นมุกอย่างที่ว่า หรือแค่เลือกใช้เพราะต้องการปรับให้มันเข้ากับประเทศที่อยู่

“ลื้มๆ มันไปเถอะ” นรีกานต์บอกรัด ยกน้ำเปล่าขึ้นมาดื่มดับบทสนทนาอย่างไม่ต้องการพูดต่อ เพื่อนหนุ่มมอง ท่าที่นั่นลอบหัวเราะ

“แกนี่ ว่าไปก็ตลกดีเหมือนกันนะ”

นรีกานต์ไม่ตอบคำกระแซะของเขา หากพวงแก้มเธอร้อนผ่าวกระดากอายด้วยความไม่ชินกับการถูกใครแกล้งเหมือนเป็นคนสนิท อาจเรียกได้ว่าเขาเป็นคนแรกที่กล้าเข้ามาคุยกับเธอนอกจากเรื่องการทำงานในรอบยี่สิบปี

“อาหารได้แล้วค่ะ” เสียงพนักงานสาวเรียกความสนใจของพวกเขา พร้อมกลิ่นคาวของอาหารทะเล หนุ่มสาวหันมอง ลอบกลิ่นน้ำลายอีกกับ

กุ้งสดตัวโตและปลาทะเลหันขึ้นรายล้อมด้วยผักใบหลากหลายสีสันทาของมันดูรับประกันยิ่งกว่าภาพในเมนู นริگانต์แทบคืนคำสบก่อนหน้า ออยากหยิบซ้อนมาชิมมันเสียเดี๋ยวนั้น

ทยอยเสิร์ฟทีละจานจนครบคู่กับเครื่องดื่มที่สั่ง ทวนรายการให้ลูกค้าอย่างถูกต้องทุกรายการ พนักงานสาวโค้งตัวให้ เดินจากไปทำหน้าที่ของตัวเอง

“อ้าว กินซะ ถ้าติดใจ สิ้นเดือนหน้าจะชวนมาอีก” หนูมรักสุขภาพว่า ก่อนก้มจัดการอาหาร ราดน้ำสลัดใสสูตรเฉพาะอย่างคล่องแคล่ว ขณะนริگانต์จะอะะ หยิบซ้อนล้อมจัดจ้องมันอย่างไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน

กัณฑ์พิชญ์เหลือบเห็น เขาจึงขี้นิ้วแนะนำให้อู้จักส่วนประกอบแต่ละอย่าง สอนวิธีคลุกเคล้า แสดงวิธีการรับประทานให้อู้อย่าง

หญิงสาวมองการหลับตาเคี้ยวละเอียดละไมของคนตรงหน้าเธอ หลุดขำตัวสั่นอย่างกลั่นไม่อยู่ เขาช่างเป็นคนที่เหมาะเป็นนายแบบโฆษณาหรือนักแสดงมากกว่าช่างแต่งหน้า

“อะไร ขำอะไร กินเลย กินให้หมดด้วยนะ ไม่หมดฉันจะยัด” เพื่อนหนุ่มแสวงทำเสียงดุ ยกซ้อนชู นริگانต์พยายามกลืนหัวเราะ ก้มหน้าลงมือรับประทาน ไม่อยากให้อีกฝ่ายเสียน้ำใจ ซึ่งเธอพบว่ารสชาติผักไม่ได้แย่อย่างที่คิด เนื่องจากเป็นผักออร์แกนิกที่ทางร้านคัดสรรมาเอง ทั้งสัตว์ทะเลเนื้อนุ่มสดราวเพิ่งจับมาจากทะเลใหม่ๆ

“โอ้อวยดิ บอกแล้ว” กันตพิชญ์เงยหน้าคุยทั้งปากยังเคี้ยวอยู่ ตอนเห็นว่าเพื่อนสาวไม่ได้มีท่าทางต่อต้านเหมือนอย่างที่แรก นรีกานต์ได้แต่พยักหน้าส่งเสียงในลำคอเบาๆ เห็นด้วยกับเขาถึงแม้จะไม่ทั้งหมด

อย่างไรเธอก็ยังไม่ชอบผัก แต่พยายามกินเท่าที่ทำได้เพราะเห็นแก่เขาที่ชวนมา

ชายหนุ่มลอมบองเพื่อนที่กินผักด้วยใบหน้ายิ้มแป้น แล้วพูดคุยเรื่องทำงานใหม่ขึ้นมาลอยๆ

“บริษัทที่เราไปกันเดือนหน้า หวังว่าเขาคงให้อิโที่ตามจริงนะ ไม่ใช่ไอฟรีเหมือนเราที่นี่”

น้ำเสียงคนพูดสลดเล็กน้อย เมื่อนึกว่าหนึ่งปีที่ผ่านมาเพื่อนสาวของเขามักทำงานล่วงเวลาแทบทุกวัน แต่เขาไม่ได้เอะใจ เพราะคิดว่าเป็นเรื่องธรรมดาของตำแหน่งช่างภาพและได้รับค่าตอบแทนอย่างเหมาะสม หากเขาเพิ่งทราบจากเพื่อนไม่นานมานี้ว่าเธอไม่เคยได้รับค่าจ้าง นอกจากมีการออกไปนอกสถานที่เช่นเดียวกันกับเขา

เป็นบริษัทใหญ่ที่เขาเปรียบเทียบแรงชนชั้นผู้น้อย ทั้งที่ภายนอกดูโอ้อ่าเกริกไกร คิดว่าถ้าไม่ได้สัมผัสระบบงานกับตัวคงอาจไม่เชื่อว่าเรื่องแบบนี้มีอยู่จริง พวกเขาเป็นแค่ฟันเฟืองเล็กๆ ที่องค์กรคิดจะเปลี่ยนหน้าเป็นใครเมื่อไรก็ได้ จึงไม่มีใครระวังให้โอกาสแสดงศักยภาพอย่างเต็มที่ นอกจากมีเส้นสายหรืออายุที่มากกว่า

“อืม” นรีกานต์ค่อยตามกับสิ่งเพื่อนหนุ่มพูดเป็นครั้งแรก ก่อนวาง
ส้อมลงหลังรับประทานส่วนที่เป็นเนื้อสัตว์จนหมด ดื่มน้ำส้มตามอีกใหญ่
รวดเดียวหมดแก้ว

กัณฑ์พิชญ์มองอย่างตื่นตะลึง สลับกับมองจานตัวเองที่กินไปได้ไม่
ถึงครึ่ง สีหน้าเขาเปลี่ยนอารมณ์จากหม่นหมองโบกมือคิดว่าร้องเสียงสูง

“นี่หล่อนตอนกินเคี้ยวบ้างไหมเนี่ย!”

จ่ายค่าอาหารเป็นการแบ่งจ่ายคนครึ่งตามนรีกานต์เสนอ สองหนุ่มสาวบอกกลางๆๆ ขอตัวแยกกันตรงหน้าร้านตอนเกือบสองทุ่ม กันตพิชญ์เป็นฝ่ายเดินนำไปก่อน ส่วนเพื่อนสาวเดินตามห่างๆ ไปในเส้นทางเดียวกันโดยต่างฝ่ายไม่ทราบว่าจุดหมายของพวกเขาคือที่เดียวกันคือป้ายรถประจำทาง

ย่ำฝ่าเท้าหลบหลีกหลุมขรุขระบนฟุตพาธอย่างระมัดระวังท่ามกลางแสงไฟที่ไม่สว่างมากนักจากข้างทาง สลักพักมีลมแรงลอดผ่านช่องตึกหอบพัดเอาฝุ่นผงบนถนนปะทะหน้า นรีกานต์ที่เผลออ้าปากหายใจในจังหวะนั้นพอดี เธอหลับตาไถ่แค่ก ส่วนคนตัวใหญ่ข้างหน้าหยุดยืนนิ่งร้องโวยวาย ปลายเท้าสะดุดพื้นทำท่าเซล้มไปด้านข้าง หากเขาทรงตัวได้ทัน เดินตรงไปข้างหน้าซ้ำๆ เหมือนคนตาบอดคลำทาง

ยื่นสังเกตการณ์เพื่อนหนุ่มคนหนึ่ง เห็นท่าไม่ดี นรียกานต์ที่เดินตามหลังสาวเท้าขึ้นไปใกล้ เห็นอีกฝ่ายกำลังยกหลังมือขับน้ำตาสลับกะพริบตาเดินตรงไปข้างหน้าไม่ได้หันมาสนใจเธอแม้แต่น้อยผิวดิวิสัยปกติของเขา หญิงสาวจึงร้องทัก

“นายเป็นอะไร”

ชายหนุ่มหยุดปลายเท้ากึก หันมองเธอ แสงไฟจากตึกร้านค้าส่องให้เห็นว่าดวงตารอบคอนแทคเลนส์สีน้ำตาลของเขาแดงก่ำ นรียกานต์ผงะตกใจ อ้าปากพูดไม่ออกครู่หนึ่ง

“ยายกานต์เหรือ” เขาเลิกคิ้วถามราวไม่แน่ใจ ยื่นหน้าเข้าใกล้เพื่อนสาวเล็กน้อยกะพริบตาถึงจ้องมองเธอให้ถนัด ก่อนจิปากกระคายดวงตาเมื่อมีหยาดน้ำเอ่อซึม หากก็ยังไถ่ถามธุระอีกฝ่าย

“แกตามฉันมาอะไร”

“ตานายแดง”

“ตาฉันช้ำดำ”

“พิชชี!”

“ฉันกันต์”

“อย่ากวณดิไ้ย ฉันถามดีๆ นายเป็นอะไร เมื่อก็ได้ยินนายร้อง”

เพื่อนสาวทำเสียงเข้มคั่นเอาคำตอบสีหน้าจริงจังกว่าที่เคยทุกครั้ง ทำคนไข้เล่นที่จะเล่นมุกต่อชะงักเปลี่ยนใจสารภาพตามจริงเสียงอ่อย

“คือเมื่อก็ลมพัดฝุ่นมันเข้าตานะ ฉันเผลอยี้มันก็เลย...”

“จ้ะนายรีบถอดคอนแทค ฟีนใส่แบบนั้นเดี๋ยวก็ได้ตาบอด” นริگانต์
สั่งราวเป็นผู้ปกครอง กวาดสายตามองหาอะไรบางอย่างที่พอจะช่วยเขา
ได้ ก่อนสะดุดตากับป้ายไฟสีเขียวสว่างไสวที่อยู่ถัดไปราวสองช่วงตึก เธอ
ลากข้อมือเขาให้ตามไป คนตัวใหญ่อึ้งกะพริบตาปริบจ้องเธอทั้งยังระคาย
ตา ขาก้าวตามไม่เข้าใจเจตนาเพื่อน

“แกจะพาฉันไปไหน”

“ซื้อยาล้างตา”

ได้ยินคำตอบคนฟังที่เล็กน้อยที่เพื่อนสาวมีท่าทีใส่ใจเขากว่าที่คิด
เขาหลุดยิ้มดีใจ หากก็บอกปฏิเสธ ผละมือออกจากเธอ เพราะไม่ยอม
ให้เธอกลับที่พิกมิดค่าไปกว่านี้ อย่างไรก็ตามในสายตาเขาเธอก็เป็นผู้หญิงตัว
คนเดียว

“ฉันไม่ได้เจ็บอะไรขนาดนั้นหรอกน่า ถึงห้องเดี๋ยวก็หาย”

“ไม่ได้! ตานายแดงอย่างกับยมบาลรู้ตัวไหมเนี่ย”

คำเปรียบเปรยของอีกฝ่ายที่อ้างถึงเจ้าพนักงานเมืองนรกหน้าตาน่า
กลัวในภาพจำจากหนังสือเรียน ทำคนดีสะอึกกุกุจเปิดกระเป๋
สะพายหยิบปลั๊กกระจกพกพาออกมาส่องสภาพตัวเอง

ทันทีที่เห็นเยื่อบุตาขาวเปลี่ยนเป็นสีแดงเลือดคล้ำน้ำตาในบ่อราว
กับคนทรงในหนังสยอง หนุ่มรักสวยรักงามแทบจะหวีดร้องลั่นถนน เขา
พยายามเบิกตาตัวเองกว้างขึ้นบังคับให้ตัวเองไม่กะพริบตา แล้ว
เปลี่ยนเป็นฝ่ายจ้องเพื่อนสาวตรงไปร้านยาอย่างเร่งรีบ ผลักบานประตูสุด
แรง เสียงกระดิ่งเหนือกระจกดังลั่นสนั่น เกสซ์กรประจำร้านสะดุ้งเหือก

“ขอลาล้างตาครับ” ก้นตพิชญ์บอกเภสัชกรสาวรุ่นพี่พลางสูดน้ำมูก
ที่เริ่มไหลซึมจากอาการบนดวงตา ส่งเสียงเหมือนคนร้องไห้ อีกฝ่าย
หลังหายผะตอกใจกับการปรากฏตัวพรวดพราดของเขา เธอรีบตั้งสติหมุน
ตัวหยิบยาตามที่บอกจากชั้นวางด้านหลังส่งให้ ชักถามอาการด้วยสีหน้า
เป็นห่วง

“อันนี้ไม่ทราบเป็นอะไรมาคะ”

“ฝุ่นเข้าตาค่ะ” นรีกานต์เอ่ยตอบแทนฝ่ายชายที่กำลังเร่งร้อนแกะยา
ออกจากกล่องเตรียมจะใช้ในทันที แต่แล้วเมื่อเทน้ำยาใส่ฟลอปลาสติกแล้ว
ทำท่ายกทาบดวงตาเขาร้องอื้อเหมือนเพ็งนึกอะไรได้ ทำท่าลูกลี้ลุกลน
วางยาในมือลง จ้องเภสัชกร อีกฝ่ายสะดุ้งเฮือก

“มีคอนแทคไหมครับ”

“เอ่อ” คนถูกถามอึ้ง สีหน้าซีดลงกระอักกระอ่วนลำบากใจ

“ม...มีค่ะ แต่ฉันคงให้ไม่ได้”

“ครับ?” ก้นตพิชญ์ขมวดคิ้วพิศวงกับคำตอบที่ห่างไกลจากสิ่งที่เขา
ต้องการ มองใบหน้าซีดเขียวของเภสัชกรสาวมองเขาเหมือนคนจิตวิปลาส
เขาจึงรู้ตัวว่าเธอกำลังเข้าใจผิดไปหมด พยายามพูดใหม่ซ้ำๆ

“คอนแทคเลนส์นะคะครับ มีขายไหม ผมสายตาสั้น”

“คะ? อ้อ ขอโทษค่ะ มีค่ะ สายตาเท่าไรคะ” เภสัชกรสาวใบหน้าที่
เรื่อกระดากอายเมื่อทราบว่าตีความผิดไปไกลแทบไม่กล้าสบตาลูกค้า
ที่แรกเธอนึกว่าหนุ่มหล่อประหลาดจะคุกคามขอช่องทางติดต่อเธอ

“สั้นหนึ่งพันครับ”

“อะ?” เป็นนรีกานต์ที่ยืนข้างกันหันขวับมองเขาด้วยท่าทาง
ประหลาด เธอไม่ทราบมาก่อนว่าเขามีปัญหาทางสายตา นึกว่าเขาสวมใส่
มันเป็นแฟชั่น ทั้งยังนึกถึงกับจำนวนตัวเลขมากขนาดนั้น

“ขอโทษด้วยค่ะ ที่ร้านมีแค่สามร้อย”

กนต์พิชญ์ส่งเสียงจิปากเบาๆ หน้าเจ็อนลงขบริมฝีปากเหมือนเจ็บ
ใจอะไรบางอย่าง ถามต่อ

“แล้วแถวนี้มีร้านแว่นใกล้ๆ ไหมครับ”

“แถวนี้ไม่มีเลยค่ะ ถ้าใกล้สุดคงจะเป็นห้าง แต่ป้านี้ไม่แน่ใจ...”

เกศชกรเอี้ยวตัวมองนาฬิกาติดผนังด้านหลังที่บอกเวลาสองทุ่มครึ่ง
กนต์พิชญ์เงยมองตามเขาจิปากชัดใจอีกครั้ง บอกขอบคุณคนแนะนำ
หยิบกล่องขวดยามาแนบใต้วงแขน คว่ำฝ่าพลาสติกที่วางบนเคาน์เตอร์ตู้
กระจกทาบลงบนตาแดงก่ำของตัวเองข้างหนึ่ง เงยหน้ามองสูง ก้าวยาวๆ
ออกจากร้าน คนจ่ายยาอ้าปากค้างมองตาม นรีกานต์ร้องลั่นตกใจ รีบวิ่ง
ตามออกไปนอกร้านติดๆ

“นี่แกทำอะไรอะ ล้างทั้งใส่คอนแทคแบบนี้มันจะไม่ยิ่งเคืองอะ!”

คนถูกไวยวายเป็นบัดหน้าไม่ตอบ เพียงแต่ลืมตาในน้ำตานิ่งๆ สักพัก
เขาเทมันออกตรงพื้นข้างทาง แล้วทำซ้ำกับตาอีกข้าง นรีกานต์ทำสะพาน
มองไม่เข้าใจ

“นี่นายไม่มีแว่นอะไรพกสำรองมาเลยหรือไง ใส่คอนแทคเดิมกลับ
อย่างนั้นเดี๋ยวก็ตาบอด”

“โอ๊ย ยายนารี!” กันตพิชญ์พ่นลมหายใจหนัก ร้องเสียงสูงรำคาญใจ
ดึงฝาพลาสติกออก กะพริบดวงตาเปียกชุ่มมองอีกฝ่าย

“วันนี้หล่อนบ่นอย่างกับเป็นแม่ฉันเลยนะ ไปกินอะไรผิดสำแดงมา”

พูดพลางชายหนุ่มเทน้ำยาใส่ฝาพลาสติกอีกครั้ง เพราะยังรู้สึก
ระคายตา นรีกานต์เลยจะเริ่มมีน้ำให้ขึ้นมาบ้าง แหกกลับ

“ก็สลัดทะเลของนายนั่นแหละ”

“เอ๊ะ! แกอย่ามาพาดน้าโปรดฉันนะ ไม่เกี่ยวกัน” ชายหนุ่มโวยกลับ
แต่ไม่ทันจบประโยคดีเขาก็กัดฟันร้องโอ๊ยด้วยอาการระคายตาอีกครั้ง
น้ำตาไหลซึมปนกับน้ำยาอาบใบหน้า เครื่องสำอางใต้ตาเริ่มเป็นคราบ

นรีกานต์กลอกตาถอนหายใจหนักชัดใจ ลากมือคนตัวใหญ่เดินตรง
ไปหน้าถนน ทำท่าโบกแท็กซี่ กันตพิชญ์ทำหน้าเหวอตกใจ กำขวดยากับ
ฝาพลาสติกในมือแน่น ทำตัวแข็ง สลัดมือเพื่อนสาวออกตอนได้สติ

“นี่แกจะพาฉันไปไหน ฉันไม่ใช่ควายที่แกจะจูงไปไหนมาไหนตามใจ
ชอบนะ!”

“นายมันดีกว่าควายอีก ฉันจะพาไปตัดแว่น รีบถอดคอนแทคออก
ซะ” นรีกานต์ขู่เสียงเซียว แต่อีกฝ่ายทำท่าสะบัดสะบิ้งไม่เชื่อฟัง

“ไม่ถอด! ไม่ไป! ไม่ใส่แว่น! ไม่หล่อ!” กันตพิชญ์ตะโกนได้ราวเป็น
เด็ก คนฟังถอนหายใจแรง ขมับตื้นตื้นด้วยความหมั่นไส้ นึกอยากจะทิ้ง
เจ้าคนเอาแต่ใจไว้เสียตรงนี้แล้ววิ่งไปโบกรถประจำทางกลับห้อง แต่เสียง
สูดน้ำมูกกับน้ำตาที่ไหลซึมอย่างเวทนา ทำให้เธอตัดใจทิ้งเขาไม่ลง

“ไม่ชอบใส่แว่นแล้วทำไมไม่เก็บเงินไปผ่าตัดให้มันหายๆ”

“พูดอย่างกับเงินเดือนฉันเหลือเก็บนั่นแหละ แค่ว่าเครื่องประทีนโคมกับเสื้อผาก็ไม่พอแล้ว อีกอย่างผ่าตัดน่าจะกลัวจะตาย เกิดฉันแจ็กพอตตาบอดขึ้นมาใครจะรับผิดชอบ”

“นี่นายเป็นผู้ชายใจเสาะเหรอสะ” นรีกานต์ยั่วโมโห คนถูกว่าส่งเสียงอึดอัดในลำคอทำท่าไม่พอใจ หมุนตัวไปอีกทางขอแยกตัวกลับ แต่หญิงสาวรังไว้เมื่อเห็นแท็กที่จอดลงตรงหน้าพอดี

“ขึ้นรถ” เธอออกคำสั่ง เปิดประตูรถดึงคนตัวใหญ่อีกฝ่ายเข้าไปด้วยกัน หากคนตัวใหญ่ขัดขึ้นสะบัดมือออกจากการพันนาการ โอบขวดน้ำยาล้างตาจั่วตรงไป คนขับสูงวัยขมวดคิ้วมองหนุ่มสาวไปมา

“ไปเคลียร์กับเมียก่อนดีไหม พ่อหนุ่ม”

ถูกทักดังนั้น นรีกานต์ถึงกับหันไปแยกเขี้ยวคำรามใส่แผ่นหลังใครอีกคนอย่างหงุดหงิด อธิบายชี้แจงกับคนรุ่นลุงว่าไม่ใช่อย่างที่เขารู้เข้าใจตามด้วยการขอโทษที่ทำให้เขาเสียเวลา วิ่งตามไปดักหน้าร่างสูงที่เดินไปไม่ได้ไม่ไกล

“นี่ทำไมไม่ยอมขึ้นรถซะ คิดจะกลับบ้านทั้งตาเจ็บแบบนี้หรือไง”

“เจ็บแล้วยังไงล่ะ ทำไมแกต้องมาสนใจผู้ชายใจเสาะอย่างฉันด้วย” น้ำเสียงดัดพ้อของคนพูดที่ฟังเหมือนจะร้องไห้ราวถูกสะกิดแผลอะไรบางอย่าง ทำอีกคนสีหน้าซีดเจียนรู้สึกลึกผิด พอคาดเคาได้ว่าเธอเผลอหลุดปากพูดเรื่องที่ตัวเองไม่ชอบออกไปอย่างการแบ่งแยกเพศหญิงชายด้วยความแข็งแกร่ง หรืออัตลักษณ์ภายนอก

“ฉันขอโทษ”

เสียงแผ่วเบาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกจากใจของหญิงสาวที่ไม่เคยได้
ยิน ทำคนฟังสะอึกแทบหยุดหายใจดวงตาไหวระริก จ้องสำรวจเธอหัวจรด
เท้าราวไม่ใช่คนรู้จักสักพักใหญ่

“นารีตัวปลอมปะเนี่ย” ชายหนุ่มพูดน้ำเสียงเป็นปกติ ทำให้คนถูก
กล่าวที่กำลังหดหู่ปรับอารมณ์ไม่ทัน เยมองสีหน้าเพื่อนหนุ่ม ทว่าน้ำมูก
น้ำตาที่ไหลปะปนกันกับเครื่องสำอางเลอะเทอะทำให้เธอดูไม่ออกว่าเขา
รู้สึกเช่นไร ทว่าสังเกตจากรอยยิ้มเล็กๆ ตรงมุมปากคาดว่าเขาคงอารมณ์ดี
ขึ้น เธอจึงพยายามพูดจาระมัดระวัง เกรงกระทบจิตใจเขาอีก

“แล้วนายจะไปร้านแว่นหรือไม่ไป”

“ไม่ ห้างมันไกลต้องนั่งแท็กซี่ไปอีก แพง รอรดเมล์กลับห้องทีเดียว
ดีกว่า”

“ฉันออกให้”

“อะ?”

“ทั้งค่ารถค่าคอนแทค ถ้านายจะซื้อใหม่ฉันออกให้ไป” นรีกานต์ว่า
เดินนำออกไปยังถนน ชะเง้อมองหารถโดยสารที่กำลังจะผ่านมาปล่อยให้
คนข้างหลังนั่งอึ้งแทบทำขวดย้ำาล้างตา ร่วง แรงสับดีเท้าไปหาเพื่อนสาว
เอียงคอถามราวคิดว่าตัวเองหูผาด

“เมื่อไหร่จะไถ่มาล่ะ จะออกค่ารถกับค่าคอนแทคให้ฉัน?”

“เฮอ ก็นายไม่ยอมถอดอันเก่าออกนี่”

“เฮ้ นี่แกเพี้ยนเพราะกินสลัดทะเลจริงหรือนารี ไหนดูอาการ”

ว่าพลางคนตัวใหญ่ยกมือข้างหนึ่งทาบลงบนหน้าผากอีกฝ่ายเบาๆ เหมือนวัดไข้ แล้วใจเต้นรวดตอนคนตัวเล็กกว่าเงยจ้องตาเขากลับไม่วางจนเขาเป็นฝ่ายผละถอย ไปหุ้ร้อนผ่าว

“ก...แกจ้องฉันขนาดนั้นทำไม”

“ตานายโคตรแดง เปลี่ยนเป็นร้านแว่นไปหาหมอดีไหม” น้ำเสียงของเพื่อนสาวที่อ่อนลงมากกว่าปกติด้วยความเป็นห่วง ทำคนฟังพูดตอบไม่ออก หัวใจเต้นแทบจะหลุดออกมาข้างนอก ทั้งที่คิดมาตลอดว่าอีกฝ่ายเป็นพวกเฉยชาตายด้าน แต่ในยามนี้แววตาของคนตรงหน้าอ่อนโยนจนเขาน้ำตาซึมซาบซึ่ง

ไม่เคยผู้หญิงคนไหนแสดงปฏิกิริยามไถ่กับเขาเช่นนี้มาก่อน นอกจากแม่กับพี่สาวของเขา

กัณฑ์พิชฎิรมีฝึกปากสั่นด้วยความตื่นตัน ยกหลังมือปาดหยาดน้ำออกจากหางตา พยายามปั้นน้ำเช็ดเหมือนปกติ สุดท้ายก็ฝัง กะพริบตาไล่อาการระคายเคืองที่ยังไม่หาย โบกมือไล่อีกฝ่าย

“ฉันไม่ไปไหนทั้งนั้นแหละ แยกกลับไปนอนไป ฉันเองก็จะกลับเหมือนกัน ป่านนี้ร้านคงปิดหมดแล้ว ถึงไปก็เสียเที่ยวเปล่าๆ”

นรีกานต์ขมวดคิ้วยังตามอารมณ์อีกฝ่ายไม่ทัน แต่ยังไม่ขยับตัวไปไหน ยืนมองคนตัวโตที่อาการไม่ดีขึ้นเท่าไรทำท่าครุ่นคิดเงิบๆ พักหนึ่งชายหนุ่มจึงออกปากไล่อีกครั้ง

“ไม่ต้องมาเป็นห่วงฉันหรอกน่า หวังฉันมีทั้งแว่นทั้งคอนแทค กลับไปก็ค่อยถอดเปลี่ยนเอา”

“ฉันจะนั่งแท็กซี่ไปส่ง ห้องนายอยู่ไหน”

“ฮะ?” ข้อเสนอมิได้คาดคิดที่จู่ๆ อีกฝ่ายโผล่ขึ้นมา ทำชายหนุ่มปล่อยขวดน้ำยาล้างตาในมือร่วงดังตบใหญ่ด้วยความตกใจ สะดุ้งเหินตกตาโต

“ม...เมื่อกี้แกว่าอะไรนะนารี พุดใหม่อีกทีซี”

“ฉันบอกว่าฉันจะนั่งรถไปส่ง แล้วเลิกเรียกชื่อฉันแบบนั้นสักที ไม่งั้นฉันจะเรียกนายว่าพิชชีตั้งแต่ตอนนี้” เพื่อนสาวขู่ว่าเล่นทีจริง ก้มตัวลงเก็บขวดยาและฝาพลาสติกที่กระจัดกระจายถือไว้ในมือข้างหนึ่ง อีกมือหนึ่งโบกรถแท็กซี่ที่กำลังแล่นใกล้เข้ามา จูงมืออีกฝ่ายที่ตกอยู่ในอาการตื่นตะลึงให้เดินตามไปเป็นเชิงบังคับ

ทันทีที่รถโดยสารหักเลี้ยวเข้าไปในซอยทางเข้าหอพักของเพื่อนชาย นีรกันต์แสดงสีหน้าประหลาดด้วยความคาดไม่ถึงว่าพวกเขาที่มีที่พักใกล้ กันขนาดนี้ หอพักของเธออยู่ถัดไปสองซอยเล็ก หรือเดินเท้าในระยะเพียง แค่นาฬิกาเดิน

“มีอะไรหรือเปล่า” กันตพิชญ์ถามขึ้นเมื่อรถยนต์หยุดแต่เห็นเพื่อน ยังนั่งเหม่อลอย หญิงสาวสะดุ้งเล็กน้อย รีบหยิบกระเป๋าเดินทางคล่องตัว หยิบกระเป๋า เปิดประตูลงจากรถ คนตัวใหญ่ที่นั่งข้างกันร้องโวยวายเสียงหลง รีบพุ่งตัวตามออกไป

“เฮ้ยนี่แกจะไปส่งฉันถึงห้องเลยหรือไง มันตึกแล้วนะ ห้องเหิงทำไม ไม่กลับ เป็นสาวเป็นนางควรระวังตัวไว้หน่อยสิยังงั้นก็เป็นผู้ชายนะ”

“ฉันแค่อยากแน่ใจว่านายไม่โกหกฉันเรื่องแวน”

“ฮะ? เดียว นี่แกติดใจเรื่องนั้นเองเธอจะถึงไม่ยอมกลับ”

“เฮอ ฉันอยากรู้ว่าทำไมนายถึงไม่ยอมพก” เพื่อนสาวพูดน้ำเสียงจริงจัง ทำให้ใครอีกคนอีกอึก โบกมือไล่

“ฉันไม่มีทางให้แกเห็นหรอกยะ มันไม่เทไม่คู่ไม่เข้ากับชุดแฟชั่นคอลเลกชันออนเดอะบีชสุดเลิศของฉัน”

“ไปถอดคอนแทคแล้วใส่ลงมาให้ฉันดู ฉันตัดสินเอง”

“เฮ้ะนี่แก ทำไมถึงอยากเห็นนักระ ดูไปก็ฝันร้ายเปล่าๆ กลับห้องไปซะไป ดึกแล้ว”

“มันน่าเกลียดถึงขั้นทำให้นายไม่มั่นใจได้เลยหรือไง”

นรีกานต์จ้องเพื่อนหนุ่มนี้ อีกฝ่ายสะอึกพูดไม่ออก แววดตาที่มีชีวิตชีวาหมองลงชั่วอึดใจราวพลอนึกถึงความทรงจำบางอย่างที่ทั้งประทับใจระคนขมขื่น ภายในดวงตาเกิดอาการแสบร้อนระคายเคือง น้ำตาที่มาจากความรู้สึกหลากหลายเอ่อคลอ

“จันแกรอตรงโง่ เดี่ยวฉันลงมา”

พุดจบ คนตัวโตล้วงคีย์การ์ดออกมาจากกระเป๋า ตะโกลั่นบานประตูกระจกผลักเข้าไป เดินนำไปยังโซนรับแขกที่อยู่ฝั่งตรงข้ามเคาน์เตอร์แผนกต้อนรับว่างเปล่า ตกแต่งสไตล์โมเดิร์นประดับเฟอร์นิเจอร์ไม้สีอ่อนเรียบง่ายสะอาดตา

ชายหนุ่มให้เพื่อนสาวนั่งลงตรงเก้าอี้บุนวมตัวยาว หยิบกระดาษออกมาจากกระเป๋าเขียนเบอร์โทรศัพท์ตัวเองไว้ให้ กำใส่มือเธอราวผู้ปกครองกลัวเด็กหาย

“ถ้าเปลี่ยนใจอยากกลับ ไทบอกฉันก่อน” ชีวีว่ายำรูระตัวเอง ยืนรอให้อีกฝ่ายพยักหน้าตอบซ้ำสองสามรอบ กันตพิชญ์ถึงยอมวางใจ ปรีตัววิ่งขึ้นไปตามบันได ตรงไปยังห้องพักตัวเองชั้นสองของหอพักสี่ชั้น

คล้ายเสียงฝีเท้าของเพื่อนเจียบหายลับ แหกยามวิกาลก้มมองเศษกระดาษสีหวานยับเยินในมือของตัวเองที่มีลายมือยุกยิกของเขาเขียนอยู่ สลับกับกวาดตามองรอบที่พักแสนเจียบเชียบของเขา เธออดรู้สึกประหลาดใจกับตัวเองไม่ได้

ตั้งแต่สมัยเรียน นอกจากกิจกรรมจำเป็น เธอไม่เคยไปหาเพื่อนคนในถึงห้อง หรือนั่งรอในหอแบบนี้ เพราะเธอไม่เคยวางตัวสนิทกับใครคนไหน หรือแสดงอาการห่วงใยชัดเจนเท่าที่ทำกับเขา บางทีเธอคิดว่ามันอาจเป็นเพราะสัญชาตญาณความสงสารเพื่อนมนุษย์ หรือลึกๆ เธออยากตอบแทนที่ถูกรักษาไว้หลายครั้งด้วยท่าทางเป็นๆ ประหลาดนั้น

“มาแล้ว!”

“ไอ้เหี้ย!” นรีกานต์สะดุ้งโหยงตกใจร้องลั่นกับการปรากฏตัวกะทันหันของเพื่อนหนุ่มที่ราวกับโผล่แวบข้างตัวเช่นผีสาว ฝ่ายชายหลุดหัวเราะกับความขวัญกระเจิงของเธอที่ไม่เคยเห็น ส่วนอีกฝ่ายไล่สายตามองเพื่อนในเสื้อผ้าชุดเดิม เพิ่มเติมคือการปลดกระดุมที่ติดถึงคอลงมา สองเม็ดกับถอดชายเสื้อจากกางเกงพร้อมแว่นตากรอบสีขาวขุ่นแปลกตา

นัยน์ตาเขามีขนาดเล็กกว่าตอนสวมคอนแทคเลนส์เล็กน้อย ตอนสบตาตรงๆ หญิงสาวผละนัยน์พลันเห็นภาพใครบางคนทับซ้อน หากทว่ามันเป็นภาพเลือนรางเสียจนเธอนึกต้นทางชัดเจนไม่ออก

เธอจ้องเขม่นานราวพยายามนึกความหลัง อีกฝ่ายตัวแข็งเกร็ง ใบหน้าซีด แม้ริมฝีปากสบตาเธอระมัดระวังกลั้นหายใจ ดวงตาวอกแวก ราวมีเรื่องกระทำผิดปกปิด

“ก็ไม่ใช่ขนาดนั้นสักหน่อย” เพื่อนสาวระบายลมหายใจ ละสายตา จากเขายอมแพ้กับการรื้อฟื้นความทรงจำ เพราะคิดว่าอย่างไรเขาคงไม่ใช่ คนที่เคยอยู่ในอดีตของเธอ ขณะกั้นตพិษณฺ์ลอบพ่นลมดวงตาส่อแวว ผิดหวังระคนโง่ ยึดตัวตรึงหน้าเข็ด พยายามทำตัวปกติ

“คนหน้าตาดี ทำอะไรก็ไม่แย่อยู่นะ ที่ฉันไม่อยากให้แกล้งเพราะ มันหล่อน้อยกว่าใส่คอนแทคแค่นั้นแหละ” หมุ่มแวนแก้ตัวซำๆ คุๆ ทั้งที่ ตัวเองยังไม่ได้มีท่าทีมั่นใจเหมือนเดิมนักกับสิ่งที่เลือกเปิดเผยต่อหน้าคนอื่นเป็นครั้งแรก นรีกานต์รู้สึกประหลาดทำที่นั่น หากก็รู้สึกว่าเขาเป็น ธรรมชาติ ดวงตาแดงก่ำน้อยลง

“ฉันกลับละ”

หมดฤทธิ์ของตัวเอง หญิงสาวกุมกระเป๋าสะพายลุกจากที่นั่งทำท่า เดินตรงไปยังประตูเหมือนไม่สนใจอีกฝ่ายต่อไป กั้นตพิษณฺ์กะพริบตามอง เธอthings คุหนึ่ง ก่อนปรีตัวเดินตามไปดักหน้า

“นี่แกล้งกลับยังงัย ห้องอยู่ไหนอะ ดึกตื่นขนาดนี้มันอันตรายไหมเนี่ย ฉันไปส่ง” น้ำเสียงคนพูดเป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัดตอนเหลือบดูนาฬิกา ข้างฝาบอกเวลาเกือบสี่ทุ่ม คนฟังงะไม่คั่นชินเล็กน้อยกับการถูกไถ่ถาม อย่างห่วงใย เธอมองเขา โบกมือบ๊ด

“ถัดจากนี้ไปสองชอย ฉันเดินกลับเองได้ ไม่มีอะไร”

“ใครจะรู้ว่าวันนี้มีก็ได้ ให้ฉันไปส่ง”

“พิชชี นายอย่าปากเสีย เจ็บตาก็ใส่แว่นอยู่ห้องไป”

“นี่หล่อนบอกแล้วอย่าเรียกอย่างนั้น เดี่ยวบ๊ิด” ฝ่ายชายทำท่ากำหมัดเหมือนจะแจกมะเหงก แต่อีกฝ่ายเงี้ยวหมัดตั้งการต่อสู้

“โขกมาต่อยกลับนะ แขนอนอยู่ห้องไปเลย ฉันดูแลตัวเองได้”

ไม่ต่อความยาวสาวความยืดให้เสียเวลา นรีกานต์ก้าวยาวๆ ออกไป กดปุ่มเปิดประตู ผลักบานกระจกสู่ภายนอก ทว่าหากฝ่ายชายที่ไหวตัวทันวิ่งตามไปติดๆ ดักหน้าเธอไว้ หญิงสาวผงะ เมื่อเห็นว่าเป็นใครเธอย่นหน้า เลิกคำถามรำคาญใจ

“มีอะไร”

“ถ้าไม่ให้ไปส่ง จั๊นเอามือถือแกเมมเบอร์ฉันไว้ ถึงห้องแล้วโทรหาด้วย”

“ทำไมต้องทำให้ฉันยุ่งยาก หอฉันอยู่ไม่ไกลนะ ไม่มีมาดักฆ่าหรอก”

“ถ้าไม่ทำ ฉันจะโทรไปก่อกวนรุ่นพี่แก บอกว่าแกสั่งให้ทำ” ชายหนุ่มทำเสียงเข้ม หยิบโทรศัพท์ตัวเองขึ้นมา เลื่อนชื่อของทินกรรุ่นพี่ในแผนกของอีกฝ่ายแสดงให้ดู ปลายนิ้ววางเหนือปุ่มโทรออกราวข่มขู่จุดชนวนระเบิด นรีกานต์ผงะ ก่อนส่งเสียงคำรามขจัดใจ เธอไม่ชอบความยุ่งยากในการอธิบายแก่ต่างให้ตัวเองที่หลัง เลยหยิบเศษกระดาษเบอร์เขาที่ขยำใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงขึ้นมาบันทึกอย่างเสียไม่ได้ แต่อีกฝ่ายดูจะยังไม่พอใจแค่นั้น

“ยิงเบอร์แกมาด้วย เผื่อแกไม่โทร”

“โวย! เรื่องมากจริง อะไรของแกเนี่ยซะ”

“บอกให้ยิ่งก็ยิ่งมาเหอะน่า”

นรีกานต์ถอนหายใจหนักกลอกตา ยอมทำตามด้วยที่เกียจโต้ตอบให้มากความ เธอกดปุ่มโทรหาอีกฝ่ายให้เบอร์แสดงแถบหนึ่ง แล้ววางสายหมุนตัวกลับ ก้าวฉับออกจากเขตหอพักอย่างรวดเร็วหลบหนีคนเจ้ากี้เจ้าการ ทว่าเพื่อนหนุ่มก็ยังส่งเสียงตะโกนตอแยตามหลังเธออยู่ดี

“ฉันจะรอแกไม่เกินสิบห้านาที ถ้ายังไม่ถึงห้องฉันจะโทรจิกให้โทรศัพท์ไหม้”

คนถูกเรียกหันขวับมองคนช่างตื้อตาขวาง ส่งเสียงคำรามขัดใจเพราะทราบว่อย่างไ้เพื่อนหนุ่มก็ทำจริง ถ้าหากเธอไม่ยอมรับเงื่อนไขของเขา

“รู้แล้วโวย!”

เสียงโวยของอีกคน ทำกันตพิชญ์หัวเราะชอบใจ โบกมือลาเธอด้วยรอยยิ้มกว้าง ก่อนโค้งตัวให้อย่างสุภาพเป็นการกล่าวลา

“ขอบคุณมากนะที่มาส่ง”

ท่าที่นุ่มนวลอ่อนน้อมของเขาที่เห็นไม่ได้บ่อยครั้ง ทำให้นรีกานต์ชะงักครู่หนึ่งรู้สึกประหลาดราวอีกฝ่ายต้องการสื่อความนัยบางอย่างที่มากกว่าการช่วยเหลือเขาในวันนี้

เธอไม่เข้าใจเขานักและไม่อยากคิดอะไรต่อให้ฟุ้งซ่าน เลยได้แต่ยกไหล่ตอบเออสั้นๆ เดินจากไปตามเส้นทางสลัวของแสงไฟริมถนน

กัณฑ์พิชญ์มองแผ่นหลังใครอีกคนจากไปจนลับตา ก่อนยกมือลูบใบหน้าตัวเองที่สวมน้ำสายตาด้วยท่าที่เหม่อลอย เขากำลังดำดิ่งไปในห้วงความทรงจำบางอย่างในวันวาน แลเห็นตัวเองเป็นหนุ่มน้อยอ้วนฉุในชุดนักเรียนมัธยมต้นกำลังถูกใครหลายคนรังแก ถ้อยคำหยาบคายถูกตะโกนกันจะทั่วสารทิศ ล้อเลียนว่าเขาเป็นพวกลักเพศ ฝ่าเท้าและกำปั้นกระหน่ำซัดใส่เขาอย่างไร้ปราณีจนเสื้อผ้าสีขาวอับด้วยดินโคลนและคราบเลือด แขนสายตาแตกกระจายบิดเบี้ยว หากเขาไม่มีน้ำตา แม้บาดแผลบนร่างกายและจิตใจแสนทุกข์ทรมานเพียงใดก็ตาม

“เป็นผู้ชายต้องไม่ร้องไห้” เสียงของผู้ปกครองเพศเดียวกันดังก้องอยู่ในหัวเขาเช่นนั้นทุกครั้ง เขาระลឹกมันอยู่ทุกครั้งทีรู้สึกเจ็บปวดเหมือนเป็นคาถาจนร่างกายจดจำ กระทั่งวันหนึ่งน้ำตาเขารินไหลมากมายราวทำนบหลายตึกคนเสียสติ มันเป็นวันที่เขาอยู่ในห้องเก็บของโรงเรียนมือกำลังผูกมัดเชือกเป็นปวงพร้อมเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเปิดประตูเดินเข้ามา

เสียงโทรศัพท์เข้าปลุกชายหนุ่มจากห้วงแห่งอดีต เขาสะดุ้ง ก้มมองหน้าจอมือถือในมือ พบว่าเป็นเบอร์ที่เขาเพ่งบันทึกไว้เป็นเบอร์ล่าสุดดวงตาหม่นหมองราวต้นไม้แห้งใกล้ตายเปลี่ยนเป็นประกายแลมีชีวิตชีวาริมฝีปากคลี่ยิ้มกว้าง กรอกเสียงสูงสดใส

“ไฉนจะน่ารักถึงห้องแล้วเธอ”

“เออ แค่นี้ละ ไปนอนได้แล้ว” ปลายสายตอบรับหัวนึ้นแล้ววางสายไป คนฟังรู้สึกหวั่นไหวตรงท้ายประโยคที่เธอพูดเสียงอ่อนเหมือนห่วงใย

ชายหนุ่มรู้สึกอบอุ่นตรงชั่วหัวใจ ตาดวงเรียวไหวระริก หยดน้ำเอ่อ
ล้นร่วงเกาะอาบแก้ม ดินสอเขียนขอบตาไหลเลอะลงมาเป็นทาง
เขาคงไม่มีทางยืนอยู่ตรงนี้ถ้าหากวันนั้นไม่มีเธอ
“จิตใจที่ได้เจอกันอีกนะ นารี”

(โปรดติดตามอ่านต่อไปฉบับเต็ม)

